

РЕШЕНИЕ

№ 4023

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М. Н. СТ.

при участието на секретаря Б. ХР. Р.
като разгледа докладваното от М. Н. СТ. Гражданско дело № 20231110101526 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „(фирма)“ ЕАД срещу Т. А. С., с която са предявени обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на следните суми: сумата от 5072,74 лв.- главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за имот, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бул. „****“ № ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 11.01.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 836,38 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за незаплатена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 09.11.2022 г., сумата от 22,42 лв. - главница, представляваща цена на услугата за дялово разпределение за периода от м. 10.2019 г. до м. 04.2021 г., ведно със законната лихва от 11.01.2023 г. до изплащане на вземането, и сумата от 4,82 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 30.11.2019 г. до 09.11.2022 г.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот: ап. ***, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бул. „****“ № ***, вх. ***, ет. ***, като ответника има качеството на битов клиент на ТЕ въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, за имота е извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия, като купувачът не е престирирал насрещно – не е заплатил дължимата цена. Сочи, че поради неплащане на задълженията за топлинна енергия на падежа съгласно приложимите към договора общи условия, ответника е изпаднал в

забава, с оглед което и претендира обезщетение за периода на забавата в размер на законната лихва. Счита, че съгласно ОУ е легитимиран да претендира стойността на услугата за дялово разпределение на топлинната енергия през процесния период, както и лихва за забава върху това вземане. Моли съда да осъди ответника да му заплати исковите суми. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника Т. А. С., с която оспорва предъявените искове по основание и по размер. Твърди, че ответникът няма качеството на потребител на топлинна енергия. По делото не са ангажирани доказателства, които да доказват наличието на облигационна връзка между ответника и топлопреносното дружество. Оспорва обема на доставената топлинна енергия, респ. дължимата за нея цена. Поддържа, че ищецът не е ангажирал доказателства за изпадане на ответника в забава. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Моли съда да отхвърли предъявените искове. Претендира разноски.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „(фирма)“ ООД не изразява становище по предъявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предъявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца по същия е да установи по делото наличието на валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, по силата на което е предоставил на ответницата топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, а за ответницата е възникнало задължението за заплащане на продажната цена.

В тежест на ответницата (при установяване на посочените обстоятелства) е да установи по делото погасяване на задълженията си към ищеца.

С оглед възражението за погасяване по давност на вземанията, в тежест на ищеца е да установи и наличието на обстоятелства, представляващи основание за спиране и/или прекъсване на давността по см. на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Общественият отношения, свързани с осъществяването на производство и продажба на топлинна енергия за заявления в исковата молба период се регулират със Закона за енергетиката (ЗЕ).

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона).

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.), потребител, респективно битов клиент на топлинна енергия е физическо лице - ползвател, притежаващ вещно право на ползване, или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (в редакция, действаща за иския период) „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач (страна) по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

В конкретния случай от съвкупната преценка на събраните по делото писмени

доказателства - Договор за продажба на държавен недвижим имот съгласно продажба на жилища от държавния жилищен фонд от *** г., Данъчна декларация по чл. 14 от***, вх. № ***/*** г., Постановление за налагане на възбрана върху недвижим имот от 03.10.2007 г. на ЧСИ К., рег. № *** , Постановление за вдигане на наложената възбрана върху недвижим имот от 18.12.2013 г. на ЧСИ М.-К., рег. № ***, се установява, че наследодателите на ответницата – А. А. С. и О. Ф. С., са били собственици на топлоснабдения имот – апартамент № ***, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бул. „****“ № ***, вх. ***, ет. ***. От представени по делото препис-извлечение от акт за смърт на О. Ф. С., издадено от СО, район „К.“ и удостоверение за наследници, изх. № ***/*** г., се установява, че А. А. С. е починал на 08.11.2017 г., а О. Ф. С. – на 13.04.2019 г., като са оставили за наследник по закон ответницата Т. А. С.. Предвид изложеното, ответницата в качеството на собственик на топлоснабдения имот се явява материално легитимирана да отговаря за заплащането на потребената през исковия период топлинна енергия в имота

Същата в качеството си на потребител на топлинна енергия е била обвързана с общите условия на ищцовото дружество за продажба на топлинна енергия, доколкото съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – чл. 150, ал. 2 от закона. Следователно, писмена форма на договор не е необходима, като за да се явява обвързан ответника с общите условия на ищцовото дружество е достатъчно общите условия да са влезли в сила, което обстоятелство не е спорно между страните. По делото не е установено и наследодателите на ответницата или ответницата да са упражнили правото си на възражение по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ срещу Общите условия, действали към процесния период. Ето защо между ответницата и „(фирма)“ ЕАД е налице облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, сключен при Общи условия, за процесния имот, през процесния период.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение. Начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 – 148/ и в действащата през процесния период Наредба № 16 – 334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. В случая по делото е безспорно установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост, в която се намира същият, е била присъединена към топлопреносната мрежа. В тази връзка в хода на производството са приети протокол от проведено общо събрание на етажните собственици, на което е било взето решение да се сключи договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с „(фирма)“ ООД, с който собствениците на апартаменти са упълномощили лице, което да ги представлява пред топлинния счетоводител, и договор от 26.09.2002 г. при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139 в. ал. 2 ЗЕ, сключен между „(фирма)“ ЕАД и „(фирма)“ ООД.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебно-техническа експертиза, която съдът след преценка по реда на чл. 202 ГПК кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвено. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията с отчитат ежемесечно. Дяловото разпределение до края на исковия период е осъществявано от „(фирма)“ ООД. Вещото лице е установило по данни на фирмата за дялово разпределение, че в имота има монтирани 5 броя отоплителни тела -радиатори, на които не са монтирани 5 броя топлоразпределители и 5 термостатни винтили, както и един брой водомер за отчитане на БГВ. През процесния период топлинната енергия за отопление

на имот е извършвана на база „служебен отчет“, поради „неосигурен достъп“. През исковия период потреблението на топла вода е извършван на база „служебен отчет“, поради „неосигурен достъп“, брой потребители – 2 лица с нормативно определен разход на топла вода за денонощие в размер на 140 л. на потребител. Количеството топлинна енергия за сградна инсталация се изчислява на база отопляем обем на жилището, като видно от експертното заключение в списъците с кубатурата в процесния блок, процесният обект фигурира с кубатура 141 куб. м. Технологичните разходи в абонатната станция са изчислявани по Наредбата и са отчислявани ежемесечно от отчетената по общия топломер топлинна енергия, преди нейното разпределение между абонатите. През процесния период общият топломер в абонатната станция, както и средствата за търговско измерване, съобразно изискванията на Закона за измерванията, редовно, на всеки две календарни години, са преминавали на метрологични проверки за определяне на техническата им изправност и експлоатационна мощност, провеждани от лицензирани юридически лица. Съгласно заключението на вещото лице размерът на непогасената главница за доставена топлинна енергия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. възлиза на сумата от 5073 лв., след отчитане на разликата между прогнозно начислената стойност и действителната такава, изчислена по изравнителни сметки.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите на ответницата, че ищецът не е доказал реално доставена топлинна енергия. Съгласно чл. 70, ал. 4 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването (редакция от 09.06.2015 г.), на клиентите, неосигурили достъп за отчет, за всички отоплителни тела в имота се начислява енергия по реда на т. 6. 5 - от приложението по чл. 61, ал. 1 (Методика за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради - етажна собственост), като отоплителни тела без уреди. Служебното начисляване на топлинна енергия представлява изключение от общото правило, че количеството на потребената от потребителите в сграда в режим на етажна собственост топлинна енергия се определя въз основа на отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, което изключение е обусловено от фактическата невъзможност посочените уреди да бъдат отчетени поради причини, за които отговаря съответният потребител (т. нар. неосигурен достъп). Същото не представлява санкция за неизпълнение на задължението на потребителя да осигури достъп до жилището за отчитане на уредите, а механизъм за определяне на потреблението, който замества реалното отчитане на ползваната от абоната топлинна енергия. По силата на чл. 70, ал. 5 „клиентите, неосигурили достъп, могат да поискат допълнителен отчет и преработване на изравнителната сметка в тримесечен срок от получаване на изравнителната сметка от упълномощения за сградата представител. След изтичане на срока не се приемат нови рекламации и не се преработва изравнителната сметка“. В конкретния случай ответницата не се е възползвала от правото да поиска извършване на допълнителен отчет, поради което, механизмът за служебно начисляване поради неосигурен достъп осъществява функциите си, а именно – да замести липсващия реален отчет.

По релевираното в отговора на исковата молба възражение за погасителна давност, съдът намира следното:

Съгласно разясненията, дадени с ТР № 3/2011 г. на ВКС по тълк. дело № 3/2011 г., ОСГТК, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ 3ЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл. 155 и чл. 156 3Е вземанията на топлофикационното дружество, в т. ч. и за стойността на услугата дялово разпределение, съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ 3ЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 3ЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на задължението за заплащане на стойността на доставена топлинна енергия е поставена в зависимост от настъпване на падежа, определен в общите условия.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ (приложима редакция към 10.07.2016 г.) клиентите са длъжни да заплащат месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за които се отнасят.

Съгласно чл. 116, б. „б“, предл. 1 3ЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ 3ЗД – спира да тече докато трае съдебното производство относно вземането. В случая давността е прекъсната, считано от датата на подаване на подаване на исковата молба в съда – 11.01.2023 г. Предвид приложимост на специалната 3-годишна давност в случая се обуславя изводът, че погасени по давност са всички задължения, чиято изискуемост е настъпила преди 11.01.2020 г. (от м.05.2019 г. до м.10.2019 г. включително). Въз основа на вменената по чл. 162 ГПК компетентност на съда за определяне размера на основателната част от иска и с помощта на заключението на вещното лице по съдебно-техническата експертиза, в която е посочен размерът на вземането за всеки месец, обхванат от исковия период, съдът намира, че сумата за непогасената по давност главница за доставена топлинна енергия възлиза на сумата от 4722,05 лв. Следователно искът за главница за доставена топлинна енергия е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 4722,05 лв., дължима за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г., като за разликата над този размер до пълния предявен размер от 5072,74 лв., следва да бъде отхвърлен.

По отношение на претенцията за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, съдът приема следното:

Основателността на иска по чл. 86, ал. 1 3ЗД предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забава в случая се определя съобразно уговореното от страните.

Според клаузата на чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „(фирма)“ ЕАД одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия от 2016 г., продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, т. е. ако не са заплатени в 45-дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на

задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъдат поставени ответниците в забава /арг. от [чл. 84, ал. 1 ЗЗД](#)/. Следователно в случая е налице доказана забава на ответницата за задължението за първия отчетен период, считано 15.09.2020 г., за втория отчетен период – считано от 15.09.2021 г. При изчисляване на дължимата законна лихва по реда на чл. 162 ГПК, съдът приема, че лихвата за забава, начислена върху главницата за доставена топлинна енергия за периода от 15.10.2020 г. до 09.11.2022 г. възлиза на сумата от 991,62 лв.

Вземанията за лихви се погасяват с изтичането на същия срок за погасяване на главницата, когато главното вземане е погасено по давност – арг. от [чл. 119 ЗЗД](#). В случая, вземането за лихва, дължима за главницата, начислена за периода от 15.10.2020 г. до 09.11.2022 г. не е обхваната от погасителната давност.

С оглед изложеното, и при зачитане на принципа на диспозитивното начало в гражданския процес – [чл. 6, ал. 2 ГПК](#), искът следва да бъде уважен в пълния предявен размер от 836,38 лв.

По отношение на претенцията за цена на услугата за дялово разпределение, съдът приема следното:

За основателността на иска по чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на [чл. 139, ал. 1 от ЗЕ](#) разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Съгласно чл. 22 от Общите условия на „(фирма)“ ЕАД дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на [чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването](#) или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

По силата на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по [чл. 139а ЗЕ](#) и избрано от клиентите или от асоциацията по [чл. 151, ал. 1 ЗЕ](#) при спазване изискванията на [тази наредба](#) и приложението към нея.

Според чл. 36 от Общите условия на „(фирма)“ ЕАД клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начина на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

В настоящия случай измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е възложено от етажните собственици на „(фирма)“ ООД с договор, сключен от упълномощен представител на

етажните собственици, като третото лице – помагач на ищеца е осъществявало услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период. С договора от 26.09.2002 г., сключен между ищеца и „(фирма)“ ООД страните са договорили заплащане от „(фирма)“ ЕАД на извършваните услуги, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно. Ангажирани са и доказателства установяващи, че през процесния период дяловото разпределение в топлоснабдения имот, находящ се в сграда – етажна собственост, е осъществявано от „(фирма)“ ООД. Предвид изложеното ищецът се легитимира като носител на вземане за стойността на извършваната услуга дялово разпределение.

С оглед релевираното от ответника в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност, съдът намира, че вземанията за главница за дялово разпределение за м. 10.2019 г. са погасени по давност. Въз основа на вменената по чл. 162 ГПК компетентност на съда за определяне размера на основателната част от иска и с помощта на извлечения от сметки (л.33 от делото), в която е посочен размерът на вземането за всеки месец, обхванат от исковия период, съдът намира, че сумата за непогасената по давност главница за дялово разпределение възлиза на сумата от 20,97 лв. Предвид изложеното искът се явява основателен за сумата от 20,97 лв. за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г.

По отношение на претенцията за лихва за забава върху цената на услугата дялово разпределение, съдът приема следното:

В Общите условия на ищцовото дружество не е предвиден срок за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, поради което по аргумент от чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, ответникът би изпаднал в забава за заплащане на цената на услугата дялово разпределение едва след изпращането на покана, но доказателства за отправянето на такава от страна на ищеца не са ангажирани. Ето защо искът срещу Т. А. С. за сумата от 4,82 лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 30.11.2019 г. до 09.11.2022 г. върху вземането за дялово разпределение, следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца се дължат разноски съразмерно на уважената част от исковете. В производството ищецът е направил разноски в общ размер на 637,45 лв., от които 237,45 лв. – заплатена държавна такса, 300 лв. – депозит за съдебно-техническа експертиза, и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение (определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК). Съобразно уважената част от претенции и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът „(фирма)“ ЕАД има право на разноски в размер на 599,12 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответницата Т. А. С. има право на направените в производството разноски съразмерно с отхвърлената част на претенциите, но до приключване на устните състезания, същата не е ангажирала доказателства такива да са били извършени.

Така мотивиран, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Т. А. С., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, да заплати на „(фирма)“ ЕАД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 4722,05 лв. - главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за имот, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бул. „****“ № ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 11.01.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 836,38 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за незаплатена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 09.11.2022 г., и сумата от 20,97 лв. - главница, представляваща цена на услугата за дялово разпределение за периода от м. 11.2019 г. до м. 04.2021 г., ведно със законната лихва от 11.01.2023 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** исковите по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ за разликата над сумата от 4722,05 лв. до пълния предявен размер от 5072,74 лв. и за периода от м.05.2019 г. до м.10.2019 г. вкл., и за разликата над сумата от 20,97 лв. до пълния предявен размер от 22,42 лв. и за периода м.10.2019 г., както и иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 4,82 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 30.11.2019 г. до 09.11.2022 г.

ОСЪЖДА Т. А. С., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, да заплати на „(фирма)“ ЕАД, с ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 599,12 лв. - разноски в производството, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца – „(фирма)“ ООД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____